

dø hen, og at der efter nogle faa Aar kun skal være en dansk-talende og dansksindet Befolkning, være af større Magt end alle Programmer og alle Forholdsregler, som man træffer her i København. Vi er ikke bange for det, som „Hejmdal“ forleden sagde, men vi er opmærksomme paa det, og jeg siger endnu en Gang: Agtelse for det tyske Folk, kulturel Frihed for det og en Fremtid, der kan bringe Revision, det er mine Ønsker.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde holdes i Morgen, den 22. Oktober, Kl. 10 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1921 til 31. Marts 1922.

Mødet hævet Kl. 4¹⁰.

12te Møde.

Fredag den 22. Oktober Kl. 10.

Formanden: Ved Folketingsmand Simonsen er modtaget et Andragende fra fhv. Kørselsentreprenør for Statsbanerne J. P. Petersen af Aarhus om en aarlig Understøttelse.

Andragendet vil blive tilstillet Finansudvalget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1921 til 31. Marts 1922.

Forhandlingen genoptoges.

Ulrich: Den højtærede Statsminister udtalte ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget, at den finansielle Situation var

alvorlig, men ikke farlig. Jeg tror, at denne Udtalelse af Landets ansvarlige Finansminister var meget heldig, og jeg tror, den vil gøre sin Virkning ude i Befolkningen. Denne Udtalelse vil sikkert hjælpe med til at faa det Arbejde udført, som staar for at skulle udføres, for at vi igen kan faa bragt hele vor finansielle Situation paa ret Køl. Den højtærede Statsminister udtalte endvidere, at Arbejdets Tid var inde. Dette er maaske Tilfældet i højere Grad end nogen Sinde før, og jeg tror, at den værdige Maade, hvorpaa dette blev udtalt, og den Maade, hvorpaa det blev pointeret, vil medvirke til, at det virkelig skal lykkes ikke alene overfor dette høje Tings Medlemmer at faa Arbejdet sat i Gang, men ogsaa ude i hele det danske Folk. Vi er sikkert alle sammen enige med Statsministeren i, at der er forskellige Foranstaltninger, som vil kunne være medvirkende til Løsningen af denne Sag, men vi er sikkert ogsaa enige om, at Statsministeren har Ret, naar han nævner Nøjsomhed og Arbejde og derigennem ogsaa en Forøgelse af vor Produktion som Universalmidlet.

Den højtærede Statsminister paakaldte i sin Tale det private Initiativ. Jeg tror, dette er rigtigt; det er sikkert det private Initiativ, man nu skal gribe til som det Virkemiddel, der igen skal kunne bringe os ud af Uføret. Jeg har paa Følelsen, at der i de Aar, der er gaaet, er opsparet en umaadelig Bunke Energi, som trænger til Udløsning, og naar man efterhaanden kommer ud af den Spændetrøje, som Befolkningen har befundet sig i, naar man efterhaanden faar løst de snærende Baand, som er lagte omkring det danske Erhvervsliv, vil Betingelserne for igen at komme fremad være til Stede. Der er utvivlsomt saa megen sund Sans og saa megen Virketrang i det danske Folk, at det med en maalbevidst Regering i Spidsen, som vil fremme og ikke hemme Folkets Bestræbelse for at komme ud af Uføret, nok indenfor en kortere Periode skal lykkes Samfundet igen at faa fast Grund under Fødderne.

Arbejdets Tid er inde! Jeg kunde have lyst til at omskrive dette til: Samarbejdets Tid er inde! Tiden er inde, hvor alle Bestræbelser maa gaa ud paa at faa etableret et godt Samarbejde ikke alene mellem Regering og Rigsdag, men ogsaa mellem Rigsdagens forskellige Partier, mellem hele det danske Folk, mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, mellem de forskellige Erhverv herhjemme og ikke mindst